

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 341/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Balážom, Štúrova 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 47, čl. 48 a čl. 49 Charty základných práv Európskej únie, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To 7/2014-1287 z 23. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2014 doručená sťažnosť a 26. januára 2015 doplnenie sťažnosti [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, vo veci namietaného

porušenia práv podľa čl. 47, čl. 48 a čl. 49 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 7/2014-1287 z 23. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Rozsudkom OS Trenčín 8T/60/2011 zo dňa 17.10.2013 v spojení s rozsudkom KS Trenčín 3To/7/2014 zo dňa 23.4.2014 som bol odsúdený na 6 rokov odňatia slobody do stredného stupňa stráženia.

Týmito rozsudkami bolo porušené moje právo na obhajobu, ako aj právo na spravodlivý proces. Rozsudok OS Trenčín aj KS Trenčín je neurčitý, nepreskúmateľný a pre nedostatok dôvodu vykazuje znaky ARBITRÁRNOSTI.

a) za najpodstatnejšie porušenie základných práv a slobôd považujem, že Okresný súd v Trenčíne v spojení z Krajským súdom v Trenčíne mi neuložili podľa § 42 odst. 1, 2 Trestného zákona súhrnný trest, nakoľko ma súdili za „skutok“ ktorý sa stal v roku 2009/2010 teda skôr, ako som bol odsúdený viacerými rozhodnutiami (rozsudkami 3T11/2009 v spoj. 1To 82/2010, 29T 8/2007 v spoj. 2To 39/2011a 1T 20/2013) za trestné činy spáchané skôr, ako bolo súdom prvého stupňa vyhlásené prvé z nich (t. j. OS Čadca -17.5.2010 /sp.zn. 3T11/2009/ atď.) súd musí zrušiť výroky o treste vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach, ktoré sú v pomere uvedenom v ustanovení § 42 odst. 1 Trestného zákona a páchatelovi uložiť súhrny trest za celú zbíhajúcu sa trestnú činnosť, (t. j. za všetky trestné spáchané vo viacčinnom súbehu), pričom všeobecné súdy nezohľadňovali stav v Odpise z registra trestov.

b) všeobecné súdy v rozsudkoch podrobne nepopísali v čom som sa dopustil koristenia z prostitúcie a čím bolo toto preukázané, najmä ak svedkyne mali dohody o vykonaní práce, na výkon činnosti som mal riadne oprávnenie ([REDACTED]), predložil som výpis z registra obchodného súdu Trenčín. V rozsudkoch všeobecných súdov

sa nenachádza zdôvodnenie, prečo a akým svojím konaním som mal naplniť skutkovú podstatu zločinu kupliarstva.

Absencia základných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu v napadnutých rozsudkoch robí rozsudky nepreskúmateľnými a preto nezákonnými. /ARBITRÁRNymi/

c) Všeobecné súdy v rozsudkoch neuviedli prečo boli ako „dôkaz“ použité výpovede svedkov z prípravného konania (zo dňa 16.12. a 17.12. 2010), ktoré boli vykonané bez prítomnosti obhajcu, po vznesení obvinenia (15.12.2010) a mojom zadržaní (16.12.2010 o 8 hod.), kedy polícia mala čas buď to zabezpečiť obhajcu, alebo počkať až príde môj zvolený obhajca.

Tiež dňa 16.12.2010 bolo súbežne naraz od 14,30 hod. vypočúvaných viac svedkýň, čiže ani prítomný obhajca by nemohol byť naraz na dvoch výsluchoch. Tu uvádzam, že vznesenie obvinenia bolo bez jedinej reálne poškodenej osoby, založené na umeleckých menách osôb, ktoré neboli v uznesení o vznesení obvinenia nijako konkrétne pomenované. Keďže išlo o rozhodujúce dôkazy použité nemohli byť v môj neprospech-obžalovaného. Postupom OS Trenčín v spojení s rozsudkom KS Trenčín došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu, keďže som nevedel voči čomu sa mám odvolávať čo považoval OS Trenčín za preukázané a čo naopak vyhodnotil v môj prospech. Je potrebné uviesť, že rozsudok je prakticky prevzatý z odôvodnenia obžaloby a nezohľadňuje to, čo uviedli svedkyne na Hlavnom pojednávaní. Obzvlášť, ak svedkyňa - poškodená [REDAKOVANÉ] - údajne tehotná bez preukázania tehotenstva vypovedala v prípravnom konaní mňa /obvineného, nachádzal som sa na KR-PZ v Trenčíne, dňa 16.12.2010/, alebo môjho obhajcu a na Hlavnom pojednávaní vypovedala inak ako je uvedené v rozsudku. Nesprávnym postupom všeobecného súdu bolo porušené moje PRÁVO NA OBHAJOBU ako aj PRÁVO NA SPRAVODLIVÝ SÚDNY PROCES.

d) Všeobecné súdy nevyhodnotili ani sa nezaoberali jedným z argumentov obhajoby a teda, že úkon z prípravného konania - DOMOVÁ PREHLIADKA /všetky tri priestory/ bola vykonaná bez prítomnosti prenajímateľa s predkupným právom na uvedenú nehnuteľnosť ([REDAKOVANÉ]), čo je v rozpore s §105 odst. 1 Trestného poriadku 2005

ako aj právom na obhajobu. V konaní všeobecných súdov sa vyskytli chyby spočívajúce v nevykonaní dôkazu, ktoré boli pre objasnenie veci potrebné vykonať. Mená uvedené v odôvodnení rozsudku (Ella, Sofia, Lady Morigen, Elis) nie sú v spise vôbec stotožnené, ani súd nevykonal ich výsluch, takýto postup bol nutný pre odstránenie rozporu, nejasností a pochybností o skutkových zisteniach (in dúbio proreo) najmä pokiaľ ide o existenciu pracovných zmlúv a následne oboznámenia sa s ich obsahom. K uvedenému sa v rozsudkoch neuvádza ani len formálne konštatovanie. Rovnako mi chýba logické zdôvodnenie trestu prepadnutia veci, najmä ak bolo rozhodnuté o veciach, ktoré nepatrili spoločnosti [REDACTED] a naopak o veciach, ktoré s činnosťou súviseli, rozhodnuté nebolo nijako. Súdny musí podrobiť navrhované dôkazy ešte pred vykonaním trestu ich zákonnosti v zmysle § 119 odst. 2,4 Trestného poriadku. Uvedené je porušením PRÁVA NA OBHAJOBU a PRÁVA na SPRAVODLIVÝ SÚDNY PROCES. A v prípade prepadnutia veci, ktoré patrili firme [REDACTED] je v rozpore s § 60 odst. 5 Trestného zákona (vec musí patriť osobe páchatela).»

Sťažovateľ žiadal, aby „...Ústavný súd SR, zrušil rozsudok KS v Trenčíne 3To/7/2014 zo dňa 23.4.2014, pretože v konaní bolo porušené právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý súdny proces, právo na obhajobu a zásada zákonnosti a primeranosti trestných činov a trestov. Tiež navrhujem aby Ústavný súd SR prikázal odvolaciemu súdu /KS- Trenčín/ aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich práv podľa čl. 47, čl. 48 a čl. 49 charty, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu.

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 60/2011 zo 17. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 60 ods. 1 písm. a) a c) Trestného zákona uložený trest prepadnutia veci. Krajský súd napadnutým rozsudkom na základe odvolania podaného sťažovateľom zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 367 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2, 4 a 8 Trestného zákona uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu označených práv tým, že mu mal byť uložený súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 a 2 Trestného zákona, pričom v rozsudku krajského súdu absentujú základné znaky skutkovej podstaty trestného činu kupliarstva, preto je rozsudok krajského súdu nepreskúmateľný. Súdy neuviedli, prečo boli ako dôkaz použité výpovede svedkov z prípravného konania, ktoré boli vykonané bez prítomnosti obhajcu, súdy sa nezaoberali argumentom obhajoby, že domová prehliadka bola vykonaná bez prítomnosti prenajímateľa, a chýba zdôvodnenie trestu prepadnutia veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti v podstate iba opakuje tvrdenia, ktoré boli obsiahnuté v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. S odvolaním sťažovateľa sa krajský súd vysporiadal, pričom odkázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, a tento podporil ďalším rozsiahlym odôvodnením. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 55/2012).

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovел návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: *„Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“* (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Krajský súd jasne a zrozumiteľne definoval, aký spôsobom došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu kupliarstva, keď uviedol:

„Objektívna stránka trestného činu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák. spočíva v niektorom z tam uvedených konaní páchatela, ktoré majú pričom povahu trestnej súčinnosti. Trestný je ten, kto iného zjedná, pohne, zvedie, využije, získa alebo ponúkne na vykonanie prostitúcie, pričom v tomto prípade na naplnenie zákonných znakov stačí už dohoda. Trestný čin však je aj ten, kto z takejto prostitúcie vykonávanej iným koristí alebo umožní inému jej vykonávanie (tu ide o určitú formu podielnictva). Pod pojmom prostitúcia sa rozumie vykonávanie pohlavného styku s inou osobou alebo osobami za odplatu. Pohlavným stykom je akýkoľvek spôsob ukájania pohlavného pudu na tele inej osoby rovnakého alebo opačného pohlavia, pričom ide o širší pojem ako súlož, pretože zahŕňa aj všetky ďalšie formy ukájania pohlavného pudu inej osoby rovnakého alebo opačného pohlavia telesným stykom za odplatu, teda okrem súložu napríklad aj orálny sex či rôzne iné formy. Pod pojmom zjednanie sa rozumie uzavretie zmluvy alebo dohody, ktorá môže byť aj

konkludentná a ktorej obsahom je vykonávanie prostitúcie. Ide teda o prejav vôle oboch strán, teda kupliara i osoby vykonávajúcej prostitúciu. Koristením z prostitúcie vykonávanej iným sa rozumie akýkoľvek spôsob získania majetkového prospechu z tejto činnosti za podmienky, ak možno preukázať, že páchatel' vedome využíva svoj vzťah k tejto osobe vykonávanej prostitúciu (napr. pasák, ochranca, vodič, ktorý ju vozí za zákazníkmi, osoba poskytujúca na tento účel priestory, ubytovanie a pod.). Na naplnenie tohto zákonného znaku sa pritom nevyžaduje, aby páchatel' výslovne vyžadoval alebo vynucoval hmotný prospech z prostitúcie iného, ale postačí opakované prijímanie odplaty za to, že vykonávanie prostitúcie umožňuje. Obžalovaný konal spôsobom uvedeným v citovanom zákonnom ustanovení, keď iného zjednal na vykonávanie prostitúcie, koristil z prostitúcie vykonávanej iným a umožnil jej vykonávanie, pričom tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania (páchal ho po dlhší čas) a na chránenej osobe (tehotnej žene).

Vo vzťahu k obhajobným i odvolacím námietkam obžalovaného smerujúcim k tomu, že on nezjednával ani nenajímal žiadne ženy na vykonávanie prostitúcie, že nikoho do prostitúcie nenútil a z tejto nekoristil, pričom všetky ženy boli uzrozmene s tým, že ide o eroticky masážny salón a oni budú spoločníčkami, odvolací krajský súd považuje za potrebné uviesť, že z vykonaných dôkazov, predovšetkým z už uvedených svedeckých výpovedí, ako aj zo zistení a záverov znalcov i z listinných dôkazov (domové prehliadky a z nich vyhotovená fotodokumentácia) jednoznačne vyplýva, že už uvedené svedkyne... v čase od mesiaca september 2009 do 15. decembra 2010, teda po dlhší čas, v priestoroch rodinného domu na ul. [REDACTED] v [REDACTED], ako i v prenajatom byte č. [REDACTED] v obytnom dome č. [REDACTED] na ul. [REDACTED] v [REDACTED] a v byte č. [REDACTED] v obytnom dome č. [REDACTED] na ul. [REDACTED] v [REDACTED] vykonávali pohlavný styk so zákazníkmi za vopred stanovené sumy (súlož, orálny sex a iné formy presne uvedené v cenníku), pričom na túto činnosť boli zjednané práve obžalovaným [REDACTED]. Činnosť erotického salónu bola formálne zastrešovaná na základe živnostenského listu obžalovaného v rámci spoločnosti [REDACTED] s.r.o. [REDACTED] a na základe formálne uzavretých dohôd o pracovnej činnosti, avšak pritom v rozpore s reálnym výkonom činnosti žien zjednaných nie na činnosť spoločníčok a poskytovanie erotických masáží (zjednané ženy nedisponovali žiadnym osvedčením ani oprávnením na poskytovanie masáží na základe napr.

absolvovaného masérskeho kurzu, ani osvedčením o zdravotnej spôsobilosti), ale na vykonávanie prostitúcie – pohlavného styku so zákazníkmi za vopred v cenníku stanovené sumy (na činnosť erotického salónu pritom nebolo vydané ani kladné rozhodnutie regionálneho úradu verejného zdravotníctva o uvedení prenajatých a používaných priestorov do prevádzky, o schválení prevádzkového poriadku so stanovením druhu a rozsahu poskytovanej činnosti). Z vykonaného dokazovania vo vzťahu k získaným finančným prostriedkom (najmä s poukazom na listinné a svedecké dôkazy) taktiež vyplýva, že zisk sa rovnakými podielmi delil medzi svedkyne na jednej strane a obžalovaného na druhej strane.“

Čo sa týka tvrdenia sťažovateľa, že krajský súd neuviedol, prečo použil ako dôkaz výpovede svedkov z prípravného konania, ktoré boli vykonané bez prítomnosti obhajcu, pričom [REDAKOVANÉ], u ktorej nebolo preukázané tehotenstvo, vypovedala inak na hlavnom pojednávaní ako v prípravnom konaní, ústavný súd uvádza, že ústavnému súdu nie je zrejmé, z ktorých výpovedí svedkov z prípravného konania vykonaných bez prítomnosti obhajcov mal okresný súd aj krajský súd pri odôvodňovaní rozsudkov vychádzať. Ústavný súd zdôrazňuje, že okresný súd pri odôvodňovaní svojho rozsudku vychádzal z výpovedí svedkýň, ktoré boli vypočuté na hlavnom pojednávaní, pričom bola zachovaná kontradiktórnosť konania. Čo sa týka údajného nepreukázania tehotenstva svedkyne [REDAKOVANÉ], o tom, že bola tehotná, vypovedala nielen [REDAKOVANÉ], ale aj ďalšie svedkyne, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

K námietke sťažovateľa o absencii odôvodnenia trestu prepadnutia veci a nezákonnosti domových prehliadok ústavný súd odkazuje na túto časť odvodnenia rozsudku krajského súdu:

„Z listinných dôkazov (predovšetkým príkazov zákonných sudcov a zápisníc o domových prehliadkach), ako aj z výpovedí svedkov... je preukázané nielen to, že domové prehliadky v rodinnom dome i v oboch bytoch boli vykonané v súlade s ustanoveniami § 99 až 107 Tr. por. za účasti a so súhlasom ich majiteľov, ako aj za účasti nezúčastnených osôb, ale aj to, že všetky veci zaistené pri domových prehliadkach (tiež pri prehliadke iných

priestorov a pozemkov), vrátane počítačov i finančných prostriedkov slúžili na činnosť erotického salónu v rámci spoločnosti [REDACTED] s.r.o. [REDACTED] a nepatrili ani jednému z majiteľov domu alebo bytov, ale práve obžalovanému. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a ku zákonnosti a správnosti konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, nepovažoval preto odvolací súd za dôvodné a neakceptoval ich.“

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných

práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

K tvrdeniu sťažovateľa o tom, že mu mal byť uložený podľa § 42 ods. 1 a 2 Trestného zákona súhrnný trest, ústavný súd uvádza, že túto skutočnosť v odvolaní proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ neuviedol. Ústavný súd konštatuje, že ak sťažovateľ v konaní pred krajským súdom neuplatnil tento dôvod odvolania, nesplnil základný ústavný predpoklad na to, aby bola založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde. Podľa citovaných noriem ústavný súd poskytuje len vtedy ochranu základnému právu alebo právu podľa dohovoru, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nielenže túto skutočnosť v odvolaní proti rozsudku okresného súdu nenamietal, ale, naopak, krajskému súdu navrhol, aby podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia ďalšieho trestu, teda sám dospel k názoru, že okresný súd postupoval správne, ak mu uložil ďalší trest, teda nemal mu byť uložený súhrnný trest ako to teraz tvrdí v sťažnosti.

Ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 47, čl. 48 a čl. 49 charty rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd sa zaoberal povahou charty z hľadiska rozsahu jej pôsobnosti a jej aplikovateľnosťou v posudzovanom prípade. Je nepochybné, že na základe tzv. Lisabonskej zmluvy (ako jej súčasť, pozn.) sa charta stala právne záväznou súčasťou primárneho práva Európskej únie (ďalej len „únia“) s rovnakou právnou silou, ako sú zakladajúce zmluvy, dňom 1. decembra 2009.

Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie.

Podľa čl. 52 ods. 7 charty súdy únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.

Z citovaných článkov charty vyplýva, že čl. 47, čl. 48 a čl. 49 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. 12. 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493). Súdny dvor Európskej únie potvrdil túto judikatúru týmto spôsobom: „Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. apríla 2000 vo veci sp. zn. C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

Podľa názoru ústavného súdu prihliadajúc na citované ustanovenia charty, ako aj na vysvetlivky k charte ako nástroja výkladu je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. Z citovaných ustanovení charty totiž vyplýva, že charta sa v prvom rade vzťahuje na inštitúcie a orgány únie. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva únie.

Z uvedeného vyplýva, že v prípade sťažovateľa, o veci ktorého rozhodol všeobecný súd na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchyliť od práva únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 ústavy rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol trestný čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Ústavný súd konštatuje, že napriek tvrdenému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 ústavy porušenie týchto základných práv sťažovateľ žiadnym spôsobom neodôvodnil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015